

Con Tim Thao Thức

Hàn Quảng Trí

Tôi không thể mê lắm cái thuở người ta vẫn thường ca ngợi mối tình đầu. Bạn biết đấy, mối tình đầu của tôi chẳng ra làm sao cả, ỡm à ỡm ờ, rồi thôi. Hồi đó tôi còn "nai" lắm, mỗi khi tìm gặp em, mọi cử chỉ và lời nói của tôi đều trở nên bối rối, vụng về. Em bối rối không kém, và chẳng nói gì cả, không ra mặt nồng cũng chẳng ra lạnh nhạt, việc ấy cứ kéo dài khiến tôi dâm nản.

Tôi tin điều người ta nói mối tình đầu thường sẽ không đi đến đâu cả. Chuộng thực tế hơn lãng mạn, vậy là tôi chia tay em, mặc dù em đang phơi phới xinh như tia nắng sớm và tâm hồn trong trẻo như giọt sương mai. Em đang học năm thứ nhất Đại học sư phạm. Tôi tin rằng mình chia tay là đúng, và chắc chắn em sẽ quên tôi. Em có cả con đường dài trước mặt. Còn tôi, tuổi hai mươi sắp vượt khỏi tay, những mơ mộng viễn vông trong lúc này là không thể chấp nhận được, mà hãy nhìn lại những gì mình có và những gì mình cần phải làm.

Vậy là tôi lấy vợ, chóng vánh đến nỗi tôi cứ tự hỏi đấy có phải là tình yêu hay không ? Nhưng thôi, tôi biết rằng câu trả lời đang nằm ở phía trước, đời sống gia đình sẽ là câu trả lời trọn vẹn nhất. Tôi dốc lòng vun đắp cho niềm tin ấy, gác lại đằng sau tuổi hai mươi với những đam mê hồn nhiên đến nhiều khi nông nổi. Nghĩ mà tiếc, cái tuổi đẹp nhất ấy vốn ngắn ngủi nhưng lại phải mất khá nhiều thời gian để tìm kiếm chính mình, sau đó lại làm việc khác. Mà lạ, biết bao nhiêu tấm gương của những người xung quanh, rồi biết bao nhiêu những lời vàng ý ngọc trong các sách kim cổ đông tây soi sáng, vậy mà tuổi trẻ vẫn cứ phải tiêu tốn thời gian cho những sai lầm muôn thuở ! Phải chăng tuổi trẻ muốn tự mình cảm nhận cuộc sống, chứ không muốn "thừa hưởng" cái cảm của người khác để làm kinh nghiệm.

Nhiều người bảo, lấy vợ yên ổn rồi là quên ngay những mối tình trước đó. Tôi cũng nghĩ vậy, bởi nàng dâu có gì đáng trách khiến tôi phải sống bằng hoài niệm về một hình bóng đã qua !

Vậy mà, giữa lúc tôi không còn nghĩ gì về em thì đột nhiên em xuất hiện. Căn phòng khách chỉ có hai người : tôi và em. Thời gian hãy còn sớm, có nghĩa là vợ tôi vẫn còn lâu mới về. Tôi cần phải biết điều đó, nhưng em lại có vẻ bất cần. Vừa bước vào nhà như không tìm được bấy lâu, em ôm chặt lấy tôi với đôi vai run lên tức tưởi :

- Anh tệ lắm !

Phải mất một lúc lâu tôi mới thấm khô nước mắt cho em, ấn em ngồi xuống ghế. Em vẫn xinh như ngày nào, nhưng hơi gầy. Tôi ái ngại :

- Trông em xanh quá !

Em dằn dỗi :

- Chỉ tại nhớ anh thôi. Anh không biết gì cả !

Tôi im lặng.

Sự hiện diện của em quả thật đã đánh thức trong tôi những kỷ niệm một thời. Ngày ấy, em rụt rè lắm, có đâu như bây giờ. Em thẳng thốt :

- Sao mình chia tay dễ dàng thế anh ?

- Ừ nhỉ ! Sao lại như vậy, anh cũng không biết nữa. em thần thờ như luyến tiếc, rồi đột ngột đâm vào ngực mình :

- Chỉ tại lúc đó em đồng ý quá, còn anh thì tự ái quá ! Anh có biết tự ái trong tình yêu là đồng nghĩa với gì không ?

Tôi im lặng. Có lẽ em định lôi ra một câu cách ngôn nào đó đã tích góp được trong những năm tháng sinh viên. Khi mọi việc đã xong, còn lý giải nguyên nhân làm gì ? Có lẽ người ta không được tự tin lắm với những quyết định của mình. Lý giải, để biện minh chẳng ? Để khỏi day dứt chẳng ? Nhưng càng lý giải, càng day dứt nhiều.

Hồi đó đột nhiên em bảo tôi :

- Anh đừng gặp em nữa nhé ! - Tại sao ?

- Em chỉ quý anh như anh trai em thôi.

Tôi cười khẩy :

- Vậy đấy ! Nhưng sao đến nay em mới thấy "quý" như vậy ?

- Anh không có em gái sao ? Em muốn lựa chọn trước khi quyết định mình thuộc về ai, trong khi anh lại chẳng muốn như vậy.

Tôi nổi nóng :

- Nếu anh muốn vậy để rồi tới lúc em quyết định chọn ai, thì chắc em lại "quý" anh như chú hoặc bác em luôn chứ gì ? Thà chấm dứt cái kiểu lấp lửng ấy ngay bây giờ thì hơn !

Em nhún vai :

- Tùy anh !

Thế là tôi không gặp em nữa. Lòng kiêu hãnh không cho tôi gặp, tuy phải dằn nén lắm để khỏi nhớ em. Đến khi em tìm tôi trách móc thì mọi việc đã rồi. Và lần này lại chính em đến với tôi, hẳn em bị dày vò ghê lắm. Tôi tự trách mình sao hồi ấy lại nông nổi đến thế, nóng vội đến thế, nếu không thì ...

Em nhìn vào mắt tôi :

- Anh biết không, em không ngờ mình lại xa nhau dễ dàng như vậy. Từ đó không lúc nào em không nghĩ đến anh. Bây giờ anh có muốn cùng em làm lại từ đầu không ?

Tôi lặng người, không ngờ em lại nói đến điều này. Tôi khó nhọc trả lời :

- Anh hiểu tình cảm của em, anh cũng ao ước như vậy từ buổi đầu. Nhưng lúc này thì muộn rồi em ạ. Dững cảm ở đâu thì được, còn dững cảm trong trường hợp này là phi đạo đức, em hiểu không ?

Em vùng vằng :

- Em không cần đạo đức, em cần anh. Anh có hiểu không...ông...

Em vùng chạy ra cửa. Tôi chạy theo, chợt tôi thấy người khi từ ngoài sân vợ tôi bước vào ! Trong tôi dậy lên một thứ cảm giác lẫn lộn : vừa ngưỡng ngùng như đứa bé ăn vụng bị bắt quả tang, lại vừa hối hận và nơm nớp như kẻ vừa phạm tội tày đình đang chờ phán xét. Giá mà chui được xuống đất, tôi chui ngay. Nhưng tôi vẫn đứng thộn mặt ra đấy chờ cơn Hoạn Thư của nàng. Không, nàng không giận dữ gì cả, lại tươi cười bảo tôi :

- Em vừa được tăng lương, tạt qua chợ mua mấy món mà anh thích đây nên về hơi trưa, anh đợi có lâu không ?

Tôi lắc đầu. Nàng như sức nhớ ra điều gì : - à, khi này cô bạn của anh có việc gì mà vội quá, em mời ở lại dùng cơm với gia đình mình, cô ấy cứ lắc đầu từ chối rồi đi thẳng. Người ta có gì không phải, anh cũng đừng nên nặng lời mà méch lòng người ta !

Tôi không hiểu ra làm sao cả. Sao nàng cứ nói năng tự nhiên như không ? Hay nàng biết tổng mọi chuyện rồi nhưng lại tỏ ra rộng lượng, không thêm chấp ? Dù gì đi nữa tôi cũng cảm thấy bất lo phần nào. Chứ quả thực nếu nàng làm âm ỉ thì chẳng biết sự thể sẽ đi đến đâu...

Mặc cho tôi đứng đó, nàng lôi trong giỏ ra mấy quả cà chua chín mọng :

- Em mua một nghìn được bảy trái, rẻ không ?

Rồi không đợi tôi khen, nàng vội vàng đi tìm chiếc ly, xắt từng lát mỏng, trộn đường vào và đưa cho tôi :

- Anh uống đi, mát lắm đấy. Em còn đi làm bữa trưa đây.

Không nén nổi tôi bất giác buột miệng :

- Ôi, em !

"Bỗng dưng người tôi bị đau nhói ở bắp chân. Tôi co chân lên xoa thì tự nhiên mọi việc trước mắt biến đâu mất cả. Tiếng vợ tôi thì thầm bên cạnh :

- Anh mơ đấy à ?

Tôi dụi mắt. Hóa mình vừa trải qua một giấc mơ !

Tôi hỏi :

- Em nghe anh nói mơ à ? Nàng gật đầu :

- Em nghe anh kêu tiếng "em" thật to. Em phải nhéo vào chân anh mới tỉnh đấy. Mà anh mơ gì vậy ?

Miệng tôi khô khốc, tôi lắc đầu không đáp. Hú vía, nếu việc vừa xảy ra không phải là giấc mơ thì tôi còn day dứt với em với nàng đến bao giờ ?

Nàng nhìn tôi âu yếm :

- Anh có làm sao không ? Tôi lắc đầu. Nàng quàng tay qua cổ tôi :

- Anh nóng thế này ! Để em lấy thuốc anh uống nhé. Làm việc vừa vừa thôi !

Tôi xiết chặt nàng vào lòng. Mãi đến lúc này tôi mới bịa ra một câu nói xuôi tai :

- Khỏi đi em, em cứ nằm đây với anh. Anh vừa mơ một giấc mơ phải đi xa lâu ngày và nhớ em muốn chết. Vừa thấy em tới, anh reo lên là em kêu dậy đó. Nếu không thì ...

Nàng dụi đầu vào ngực tôi :

- Anh này ! Vậy ra trong giấc ngủ mà tim anh vẫn thức !

Tôi cười :

- Tim ai mà chả thức hả em ?

Nàng bĩu môi :

- Cái thức sinh học thì nói làm gì, là em nói cái thức của tâm hồn kia ...

Tôi chợt giật mình trước câu nói của nàng, mặc dù mọi việc chỉ một mình tôi biết.